

## **Eșecul nu este sfârșitul Exemplul lui Petru și Marcu**

**Versete călăuzitoare:** Luca 22.56-62; Faptele apostolilor 15.36-40

### **Ai eșuat?**

Ți-ai întocmit planuri bune la început de an? Ai renunțat deja la ele? Cel mai probabil, planurile tale în a ține o dietă și de a face exerciții fizice în mod regulat au eșuat în urmă cu câteva săptămâni. Poate că și planurile tale pioase, cum ar fi citirea integrală a Bibliei într-un an, au căzut și s-au întrerupt, iar acum ești descurajat pentru că nu ești disciplinat.

S-ar putea că te lupți cu un eșec și mai mare în viața ta - un eșec mult mai grav decât un plan întocmit de Anul Nou la care ai eșuat. L-ai dezamăgit pe Dumnezeu într-un mod despre care crezi că Dumnezeu nu-l poate ierta? Te simți vinovat pentru asta și ți-ai pierdut tot curajul? Ești disperat? Și gândești că nu vei reuși niciodată să trăiești o viață care să fie pe placul lui Dumnezeu? Că nu vei mai fi niciodată de folos în slujba Domnului?

### **Există o cale de întoarcere**

Ai speranță - eșecul nu este sfârșitul! Chiar și un eșec grav în viața unui creștin *nu înseamnă* neapărat că s-a ajuns la un punct de unde nu mai este întoarcere. În timp ce eșecul nu poate fi niciodată justificat sau acceptat în tăcere, eșecul poate fi o oportunitate pentru ca dragostea și harul lui Dumnezeu să abunde. Domnul știe că suntem slabi și predispuși la eșecuri și, în harul Său, El oferă restabilire credinciosului pocăit (vezi Psalmul 103.8-14). Dumnezeu are un mod minunat de a aduna cioburile și de a face ceva frumos din viața distrusă a unui credincios. Multe exemple din Biblie arată că eșecul în viața unui credincios nu este sfârșitul activității pentru Domnul. Ce s-ar putea scrie despre eșecurile lui Avraam, ale celorlalți patriarhi, ale lui Moise, David, Ilie, Iona și ale altor eroi ai credinței! Din motive de spațiu, dorim să ne limităm la doi credincioși din Noul Testament: Petru și Marcu.

### **Petru**

**Luca 22.56-62:** Și o servitoare, văzându-l stând la foc și privindu-l țintă, a spus: „Și acesta era împreună cu El“. Dar el a tăgăduit, spunând: „Femeie, nu-L cunosc“. Și, la scurt timp, un altul, văzându-l, a spus: „Și tu ești dintre ei“. Dar Petru a spus: „Omule, nu sunt“. Și, după aproape un ceas, un altul întărea același lucru, spunând: „În adevăr, și acesta era cu El, pentru că și el este galileean“. Și Petru a spus: „Omule, nu știu ce spui“. Și îndată, pe când vorbea el încă, a cântat cocoșul. Și Domnul, întorcându-Se, a privit la Petru. Și Petru și-a amintit cuvântul Domnului, cum îi spusese: „Mai înainte de a cânta cocoșul, Mă vei tăgădui de trei ori“. Și Petru, ieșind afară, a plâns cu amar.

## Eșecul lui

Una dintre cele mai cunoscute întâmplări din viața apostolului Petru este negarea Domnului Isus. Ne întrebăm cum a putut Petru să facă așa ceva - dar am fi fost noi mai credincioși decât el în circumstanțe similare? La Cina cea de Taină, Petru a fost atât de convins de credințioșia lui încât a declarat: „Dacă toți se vor poticni de Tine, eu niciodată nu mă voi poticni”. Domnul Isus i-a răspuns: „În noaptea aceasta, mai înainte de a cânta cocoșul, de trei ori Mă vei tăgădui”. Iar Petru s-a grăbit să răspundă: „Chiar dacă ar trebui să mor împreună cu Tine, nicidecum nu Te voi tăgădui” (Matei 26.33-35).

La numai câteva ore după aceea, prezicerea lui Isus s-a împlinit: Petru a declarat sub blestem și jurământ (Marcu 14.71) că nici măcar nu-L cunoaște pe Isus! Îți poți imagina vinovăția și remușcările pe care le-a simțit când, deodată, cocoșul a cântat și Domnul Isus, care fusese luat captiv între timp, l-a privit cu tristețe? Când Petru a părăsit curtea marelui preot, plângând amar, trebuie să fi crezut că eșecul său a fost sfârșitul. La urma urmei, nu numai că negase că era unul dintre prietenii Domnului, dar jurase că nici măcar nu-L cunoscuse vreodată! Când Isus a fost dus la judecată și răstignit, Petru a crezut probabil că acum orice ocazie de a-și arăta durerea și pocăința și de a cere iertare Domnului a dispărut pentru totdeauna.

## Restabilirea lui

Dar eșecul său *nu a fost* sfârșitul. Domnul, în harul Său, avea planuri mari pentru Petru. La micul dejun de la Marea Galileii, Petru a fost un subiect deosebit al dragostei lui Isus. Domnul îi cunoștea toate gândurile și sentimentele de vinovăție și știa exact cum să-l restabilească pe Petru cu dragoste. (Citește Ioan 21.) Restaurarea blândă și atentă a lui Petru a fost, fără îndoială, o împlinire a minunatei profeții mesianice a lui Isaia: „Nu va rupe trestia frântă și nu va stinge fitilul care fumegă” (Isaia 42.3).

De multe ori s-a subliniat faptul că Isus a folosit două cuvinte grecești diferite și bine cunoscute pentru *dragoste* atunci când l-a întrebat pe Petru: „Mă iubești?” (Ioan 21.15-17). Cuvântul grecesc *phileo* înseamnă „afecțiune tandră”, iar cuvântul *agape* este o dragoste „care renunță de bunăvoie la sine și se dăruiește pentru binele celui iubit”. În prima și a doua întrebare adresată lui Petru, Domnul folosește cuvântul *agape*, iar în a treia întrebare, cuvântul *phileo*. Dar Petru răspunde de toate cele trei ori cu *phileo*. Probabil că Domnul i-a vorbit lui Petru în aramaică, care nu are cuvinte și subtilități corespunzătoare acestor cuvinte grecești pentru „dragoste”. Dar, sub inspirația Duhului Sfânt, apostolul Ioan (care a fost prezent la conversație) a folosit aceste cuvinte grecești foarte speciale pentru a exprima esența conversației Domnului cu Petru pentru reabilitarea acestuia.

După ce tocmai experimentase cum afirmația sa pripită a fost urmată imediat de eșecul său, Petru a fost probabil prea rușinat pentru a-I mărturisi Domnului dragostea „agape” (acea dragoste puternică care înseamnă dăruire de bunăvoie). Dar Domnul avea încă planuri mari pentru el. Domnul Isus i-a spus lui Petru că eșecul său nu era sfârșitul. Și Petru a continuat să fie foarte folositor lui Dumnezeu! Dragostea lui pentru Hristos l-a făcut un slujitor dedicat până la sacrificare până la sfârșitul vieții sale - chiar până la închisoare și martiriu. Deci, dacă Domnul l-a iertat pe Petru și l-a restabilit - nu va face El același lucru și cu noi? Aceasta este lecția

minunată pe care Dumnezeu ne-o învață prin relatarea biblică a eșecului și a restabilirii lui Petru.

## Marcu

**Faptele apostolilor 15.36-40:** Dar, după câteva zile, Pavel i-a zis lui Barnaba: „Să ne întoarcem acum și să-i vizităm pe frații din fiecare cetate în care am vestit Cuvântul Domnului și să vedem cum se află“. Și Barnaba își propunea să-l ia cu ei și pe Ioan, numit Marcu; dar Pavel considera că nu este bine să-l ia cu ei pe acela care îi părăsise din Pamfilia și nu mersese cu ei în lucrare. A apărut deci o astfel de neînțelegere între ei, încât s-au despărțit unul de altul; și Barnaba, luând cu sine pe Marcu, a plecat cu corabia spre Cipru; iar Pavel, alegând pe Sila, a plecat, încredințat de frații harului lui Dumnezeu. Și străbătea Siria și Cilicia, întărind adunările.

## Eșecul lui

Ioan Marcu nu a fost un apostol, dar a fost asociat cu apostolii încă din primele zile ale creștinismului. Este posibil ca Marcu să fi fost tânărul care a fugit în noaptea capturării lui Isus (Marcu 14.51,52). Primii credincioși s-au adunat în casa Mariei, mama lui Marcu. Petru a mers în această casă după ce a fost eliberat în mod miraculos din închisoare (Faptele apostolilor 12). În 1 Petru 5.13, Petru vorbește despre Marcu ca despre fiul său în credință. Nu știm când, unde și dacă el l-a condus pe Marcu la credința în Hristos, dar a existat fără îndoială o relație spirituală tată-fiu între ei.

Marcu era nepotul apostolului Barnaba (Coloseni 4.10), iar Barnaba a fost cel care l-a prezentat pe Marcu apostolului Pavel. Barnaba și Pavel veniseră din Antiohia la Ierusalim pentru a aduce ajutoare bisericii din Iudeea din cauza foametei mari și răspândite (Faptele apostolilor 11.27-30). Când Barnaba și Pavel s-au întors la Antiohia, Marcu a călătorit cu ei. Așa că se afla la locul potrivit la momentul potrivit când Pavel și Barnaba au pornit în prima lor călătorie misionară. Marcu li s-a alăturat și s-a implicat în slujirea lor pe insula Cipru. Dar când echipa de misionari era gata să plece în interiorul Asiei Mici, Marcu i-a părăsit și s-a întors acasă, la Ierusalim (Faptele apostolilor 13.13). De ce? Nu știm exact. Poate că îi era dor de casă. Poate că era bolnav. Poate că nu-i plăceau greutățile unei călătorii misionare - la urma urmei, itinerariul însemna traversarea unor munți stâncoși și prăpăstioși, unde hoții stăteau la pândă. Poate că nu i-a plăcut faptul că a avut loc o schimbare aproape imperceptibilă în conducere: de la ruda sa Barnaba la tânărul Pavel. Poate că Marcu a avut păreri diferite de ale lui Pavel în materie de credință.

În orice caz, Marcu și-a abandonat devotamentul față de Domnul și față de echipa de misionari. Acest eșec l-a făcut pe Marcu nepotrivit în ochii apostolului Pavel pentru a coopera în cea de-a doua călătorie misionară (Faptele apostolilor 15.38). Pavel și Barnaba s-au certat atât de aprins în legătură cu întrebarea dacă să îl ia din nou pe Marcu cu ei, încât cei doi misionari veterani s-au despărțit în cele din urmă. Pavel a plecat în Asia Mică împreună cu Sila, în timp ce Barnaba s-a dus cu nepotul său Marcu în Cipru. Faptul că o a doua echipă de misionari a apărut acum,

deoarece Marcu i-a părăsit pe Pavel și Barnaba, nu justifică sau scuză eșecul lui Marcu, dar arată: Dumnezeu poate lucra prin eșecurile noastre pentru a-Și atinge scopurile.

### **Restabilirea lui**

Biblia nu relatează nimic despre rezultatele slujbei lui Barnaba și Marcu în Cipru, dar eficiența ulterioară a lui Marcu dovedește că eșecul său nu a fost sfârșitul. Domnul nu l-a îndepărtat pe Marcu din slujba sa pentru El. Aproximativ zece ani mai târziu, Pavel se afla în arest la domiciliu la Roma și de acolo a scris scrisori de învățătură și scrisori de încurajare către creștini individuali și bisericilor locale. În aceste scrisori citim că, între timp, Marcu nu numai că și-a recăpătat favoarea lui Pavel, dar a devenit din nou un colaborator apreciat al lui Pavel. În scrisoarea sa către Filimon, Pavel îl menționează pe Marcu în salutul său personal, alături de ceilalți colaboratori ai săi (Filimon 24). De asemenea, găsim saluturi din partea lui Marcu în scrisoarea către Coloseni (Coloseni 4.10), iar Pavel a cerut bisericii să-l întâmpine cu bine pe Marcu atunci când acesta vine în vizită. Se pare că Marcu a continuat să-L slujească pe Domnul sub îndrumarea lui Pavel, după ce acesta a fost eliberat din arestul său la domiciliu din Roma. În ultima sa scrisoare, scrisă în timpul celei de-a doua întemnițări a lui Pavel la Roma, acesta îl recomandă din nou pe Marcu. El i-a scris lui Timotei: „Ia-l pe Marcu și adu-l cu tine, pentru că îmi este folositor pentru slujbă” (2 Timotei 4.11)! Eșecul anterior al lui Marcu a fost doar o cădere temporară pe drumul său de credință.

Un alt indiciu că eșecul lui Marcu nu a fost sfârșitul este faptul că Dumnezeu l-a ales să scrie una dintre cărțile Bibliei, iar tema Evangheliei pe care a scris-o Marcu este: Hristos, Slujitorul *desăvârșit*. Cât de minunat este că Dumnezeu l-a ales tocmai pe *Marcu* pentru a-L sluji ca scriitor inspirat pentru acest subiect sublim! Mai este nevoie de alte dovezi pentru a ne da seama că Dumnezeu este capabil să ridice cioburile din viața unui creștin care eșuează?

Putem învăța o lecție valoroasă pentru noi din acest incident: apostolul Pavel nu l-a exclus pentru totdeauna pe Marcu din slujirea sa alături de el.

### **Îndreptarea celor credincioși ca și noi**

Unii creștini prezintă în mod repetat eșecurile și nereușitele din trecut ale credincioșilor pocăiți, făcându-i pe acești frați și pe aceste surori să-și piardă curajul. Alți creștini îi consideră, fără să-și dea seama, pe cei care au eșuat ca fiind „creștini de mâna a doua” din cauza greșelilor lor din trecut. Dar atunci când un frate sau o soră eșuează, nu este automat un semn de slăbiciune permanentă a caracterului. Să fim atenți să nu defăimăm caracterul lui Dumnezeu, refuzând iertarea celor credincioși ca și noi, care se pocăiesc sincer - cei pe care *Dumnezeu* are plăcerea să-i ierte! (Citește Efeseni 4.32 și 1 Ioan 1.9.) Ar trebui să fim dispuși să îi iertăm și să îi readucem în părtășie și în slujirea utilă.

Deși anumite tipuri de eșecuri afectează *sfera de slujire* a unui creștin credincios pe termen lung, Dumnezeu nu îl dă niciodată pe creștinul credincios afară - nici în ceea ce privește *mântuirea* sa, nici în ceea ce privește *slujirea* sa în viitor. Nu vrem să fim mai duri cu cei credincioși ca și noi decât este Dumnezeu! Restabilirea unui credincios care a eșuat și nu a reușit, pentru a face o slujire utilă, este o sarcină importantă a fraților spirituali și surorilor

spirituale. Pavel scrie: „Fraților, chiar dacă va fi căzut un om în vreo greșeală, voi, cei spirituali, îndreptați pe unul ca acesta” (Galateni 6.1). Cuvântul grecesc *katartizo* pentru „a îndrepta” este același cuvânt folosit în alte pasaje (Matei 4.21; Marcu 1.19) pentru „a repara plasele rupte” - o indicație clară că credinciosul restabilit va fi util în *slujba* lui Cristos în *viitor*!

### **Eșecul nu este sfârșitul**

Dumnezeu a făcut ca aceste incidente din viața lui Petru și Marcu să fie înregistrate în Biblie, iar acest fapt ar trebui să ne încurajeze pe toți. Nici un creștin credincios nu poate pretinde că nu va da greș niciodată în viața sa. Atunci când eșuăm, descurajarea și îndoiala pot pune stăpânire pe noi. Ajungem în mod greșit la concluzia că Dumnezeu a terminat cu noi. Vrem să fim atenți să nu depreciem caracterul lui Dumnezeu refuzând să credem că El ne va ierta pașii greșiți și eșecurile noastre - indiferent cât de grave ar fi fost acestea. Eșecurile iertate pot foarte bine să aibă consecințe în viața noastră; multe exemple biblice dovedesc acest adevăr. Dar eșecul nu este sfârșitul! Viețile lui Petru și Marcu arată acest lucru. Eșecul *nu este sfârșitul*.

---

Titlul original: „Failure is Not Final“

Sursa: [www.growingchristians.org](http://www.growingchristians.org)